

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **V. C.**, zastoupeného JUDr. Ing. Jaroslavem Majovským, advokátem se sídlem Ostrava, Dr. Šmerala 2317/12, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, za účasti **I) GasNet, s.r.o.**, se sídlem Ústí nad Labem, Klíšská 940, zastoupené Mgr. Kamilem Stypou, advokátem se sídlem Praha 2, Rubešova 162/8, **II) obce Sedliště**, se sídlem Sedliště 271, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 5. 2017, č. j. 22 A 137/2016 – 76,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen „žalovaný“) ze dne 20. 7. 2016, č. j. MSK 53440/2016, bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku, odboru územního rozvoje a stavebního řádu, oddělení stavebního řádu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 3. 3. 2016, č. j. MMFM 143876/2015, jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby rekonstrukce STL plynovodu „*REKO MS nadzemní přechod Sedliště*“ na pozemku st. p. X (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. X (zahrada), parc. č. X

(trvalý travní porost a parc. č. X (vodní plocha) v katastrálním území Sedliště ve Slezsku. Změna rozhodnutí stavebního úřadu spočívala ve vypuštění podmínky č. 7 pro umístění stavby, další přípravu a realizaci záměru z výroku tohoto rozhodnutí (další podmínky byly v důsledku toho přečíslovány); zároveň bylo do odůvodnění rozhodnutí v části týkající se podkladů předložených žadatelem, konkrétně k vyjádřením a stanoviskům vydaným správci dopravní a technické infrastruktury, doplněno vyjádření správce vodního toku - *Povodí Odry s.p. dne 10. 11. 2014 zn. 15237/923/2/821.06/2014*; ostatní části výroku a odůvodnění zůstaly beze změny. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou; rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 5. 2017, č. j. 22 A 137/2016 – 76 (dále též jen „napadený rozsudek"), byla žaloba zamítnuta.

[2] Po krátké rekapitulaci skutečností vyplývajících ze správního spisu se krajský soud nejdříve zabýval žalobní námitkou nedostatečného vypořádání odvolací námitky týkající se umístění cílové jámy, jejíž realizace by dle názoru žalobce mohla vést k poškození jeho čističky odpadních vod, nacházející se v bezprostřední blízkosti. Krajský soud konstatoval, že uvedenou námitkou se vypořádalo již prvostupňové rozhodnutí, dle kterého tato jáma bude hloubena ručním způsobem bez pohybu stavebních mechanismů i s ohledem na to, že část výkopů má být prováděna v ochranném pásmu stávajícího plynovodu. Stavební úřad rovněž poukázal na textovou část projektové dokumentace, konkrétně na popis zemních prací, včetně bokorysu koncové jámy, z nichž jsou zřejmé její rozměry. Žalovaný poté argumentaci stavebního úřadu doplnil konstatováním, že po ukončení prací budou pozemky uvedeny do původního stavu, v důsledku čehož mu není zřejmé, proč by mělo dojít ke zhroucení stěny potoka (pod jeho korytem měl být povolovaný plynovod veden – pozn. NSS). Zároveň doplnil, že se k projednávanému záměru vyjádřil i správce povodí a navržený způsob umístění a provedení stavby odsouhlasil. Dle krajského soudu se správní orgány obou stupňů s námitkou řádně vypořádaly, přičemž pro úplnost poukázal na podmínky pro umístění stavby vymezené pod body č. 11 – 13 rozhodnutí stavebního úřadu, které závazně stanovují povinnost žadatele dodržet uvedené stavební postupy.

[3] Žalobce dále namítal absenci vypořádání odvolací námitky, týkající se možnosti zhroucení břehu potoka. Krajský soud k tomu uvedl, že předmětná námitka pouze rozvádí předchozí žalobní bod, a proto žalobce odkázal na svoji již výše uvedenou argumentaci. Zároveň doplnil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že obava žalobce z možného zhroucení břehu potoka je založena toliko na jeho domněnkách, které nejsou podloženy žádnými relevantními doklady. Krajský soud upozornil, že žalobce argumentaci správních orgánů ani v žalobě relevantně nerozporoval, jelikož jen fakticky setrval na svém předchozím tvrzení.

[4] Nedůvodným shledal krajský soud i nesouhlas žalobce s vypořádáním námitky stran umístění stavby přivaděče surové vody, s nímž se má trasa plynovodu křížit. Krajský soud připomněl argumentaci stavebního úřadu v prvostupňovém rozhodnutí, dle něhož bude před započetím prací vykopána sonda pro zjištění přesné polohy přivaděče [na místě se ostatně nachází nadpovrchové znaky (trasírky) pro určení jeho polohy]. Uvedenou argumentaci doplnil žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazem na projektovou dokumentaci (výkres č. C3 a D3), v níž je zakreslen přivaděč, jeho ochranné pásmo, i příčný řez místa křížení s protlakem plynovodu. K výkresům se souhlasně vyjádřil i

vlastník stavby přivaděče, a to bez jakýchkoliv připomínek. Žalobce přitom své tvrzení o jiném (reálném) umístění stavby přivaděče vody oproti tomu, jak je zakreslen v projektové dokumentaci, žádným důkazem nepodložil. Dle krajského soudu se správní orgány obou stupňů s uvedenou námitkou vypořádaly obsáhlým, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem. Podle krajského soudu je provedení výkopové sondy zcela logickým postupem v rámci realizace stavby a žalobcova vlastnická práva jím nemohou být nijak dotčena; zamýšlený postup naopak představuje snahu o maximálně šetrný přístup k vlastnickým právům žalobce. Správními orgány zmiňovaná možnost, že v případě zjištění jiného umístění vodovodního přivaděče oproti stavu uvedenému v projektové dokumentaci, je zmiňována pouze teoreticky s tím, že i taková situace by byla fakticky i právně řešitelná, aniž by došlo k újmě žalobcových práv. V takovém případě totiž správní orgány počítají s povinností žadatele zažádat o změnu územního rozhodnutí.

[5] Žalobní tvrzení o postavení stávajícího plynovodu na pozemku žalobce bez jeho souhlasu a v rozporu s původním stavebním projektem posoudil krajský soud jako zcela nepřípadné, jelikož se míjí s předmětem posuzovaného řízení. Pokud přesto žalovaný žalobci osvětlil rozdíl mezi povolenou a neoprávněnou stavbou, učinil tak dle krajského soudu nad rámec svých povinností, což však nezakládá vadu či nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[6] Žalobní námitku nepravdivosti vyjádření stavebního úřadu ze dne 19. 11. 2014, č. j. MMFM 140406/2014, o souladnosti záměru s územním plánem, vznesenou u ústního jednání, shledal krajský soud na základě § 72 odst. 1 a 4 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) jako opožděnou, v důsledku čehož k ní nepřihlížel.

[7] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž se neodvolává na žádný zákonem předpokládaný stížnostní důvod. Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že jsou namítány kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Dle stěžovatele totiž krajský soud nezohlednil jeho námitky týkající se umístění cílové jámy [písm. d)], dále aproboval pochybení správního orgánu, který si před vydáním územního rozhodnutí neobstaral doklad o skutečném umístění přivaděče surové vody [písm. b)] a konečně též nesprávně posoudil (ne)případnost žalobního bodu týkajícího se umístění a legálnosti stávajícího plynovodu [písm. a)]. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je nicméně záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem, a případné deficity kasační stížnosti v tomto směru nepředstavují nedostatek, který by bránil jejímu věcnému projednání (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[8] Jak již bylo uvedeno, stěžovatel krajskému soudu nejdříve vytýká, že vydal napadený rozsudek, aniž by se zabýval jeho argumenty týkajícími se umístění cílové jámy na jeho pozemku. Spokojil se s vyjádřením žalovaného, že pro zjištění reálného umístění přivaděče surové vody bude vykopána sonda bez toho, že by vypořádal námitku nedostatečnosti předložené projektové dokumentace (nadto ani není zřejmé, zda se jedná o projekt pro provedení stavby nebo dokumentaci realizace přivaděče vody). Takový způsob

vyřízení námitky považuje stěžovatel za zcela nedostatečný s ohledem na své tvrzení, že skutečné umístění stavby přivaděče vody neodpovídá projektové dokumentaci. Stěžovatel svá tvrzení dokládá výkresem detailů přechodu vodoteče, který byl podkladem pro vydání rozhodnutí o umístění stavby a ze kterého je zřejmé, že cílová jáma je ve vzdálenosti 11 – 14 m od břehu potoka, přičemž vyústění plynového potrubí je v prostoru umístění čističky odpadních vod stěžovatele; vzdálenosti v rozhodnutí o umístění stavby jsou tedy dle stěžovatele naprosto nereálné.

[9] Stěžovatel dále uvádí, že dne 29. 5. 2017 proběhlo za jeho účasti na jeho pozemku parc. č. X zaměření uložení přivaděče surové vody. V této souvislosti uvádí, že aktuální vytýčení trasy přivaděče sice odpovídá předpokládané trase, avšak potrubí přivaděče se oproti době jeho výstavby nachází minimálně o 1 m hlouběji. Plynové potrubí přitom musí být 1 – 2 m pod přivaděčem, k čemuž je nutno připočíst 0,75 m na vyrovnání nepřesností vrtu. Na základě těchto skutečností považuje stěžovatel umístění cílové jámy dle předpokladu žadatele pouze za teoretické, jelikož se cílová jáma posune o 5 – 7 m, tedy nejméně do místa nynějšího umístění čističky odpadních vod. Správní orgány tedy rozhodly pouze na základě tvrzení žadatele. Takový postup je sice zákonný, nicméně také jen formální, je-li současně argumentováno tím, že bude-li zjištěno jiné umístění přivaděče, bude muset žadatel požádat o vydání nového územního rozhodnutí. Stěžovatel přitom již v žalobě vyjádřil své přesvědčení o povinnosti stavebního úřadu vyžádat si doklad o skutečném umístění přivaděče vody od žadatele ještě před vydáním rozhodnutí o umístění stavby. Přestože je stěžovatel přesvědčen, že již žalobní tvrzení byla dostatečná, dokládá technickou zprávu vytýčení trasy přivaděče vody ze dne 29. 5. 2017.

[10] Stěžovatel nesouhlasí ani s názorem krajského soudu o nepřípadnosti žalobní námitky týkající se realizace stávajícího plynovodu na jeho pozemku bez jeho souhlasu a v rozporu s původním stavebním projektem. Ostatně v rozporu s tímto názorem se žalovaný předmětnou námitkou zabýval. Stěžovatel dále setrvává ve svém přesvědčení, že pokud je stávající plynovod umístěn na cizím pozemku, jde dle dřívější úpravy o stavbou neoprávněnou.

[11] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel poukazuje na rozpornost vyjádření stavebního úřadu ze dne 19. 11. 2014 s tehdejším územním plánem.

[12] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku a na své vyjádření k žalobě.

[13] Osoba zúčastněná na řízení I) (dále též „žadatel“) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že pokud jde o umístění cílové jámy, z podkladů žádosti o vydání územního rozhodnutí jednoznačně plyne umístění záměru, cílových jam a odstupových vzdáleností od staveb stěžovatele; ten jen zcela bez důkazů předvídá jiné umístění cílové jámy. Je přitom na žadateli, aby v rámci protlaku potrubí při použití bezvýkopové technologie dodržel podmínky územního rozhodnutí. Dodržování podmínek pro realizaci staveb nadto podléhá dozoru příslušného stavebního úřadu (§ 132 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon), který zajišťuje, aby byla stavba prováděna v souladu s rozhodnutím. Nebude-li možné v důsledku změn v území stavbu realizovat podle vydaného územního rozhodnutí, musí žadatel postupovat podle § 94 stavebního zákona; taková změna se však

doposud neobjevila. Co se týče povolení původního plynového vedení, žadatel zdůrazňuje, že předmětem správních rozhodnutí tato otázka nebyla, proto ji nemusí správní orgány v daném územním řízení řešit. V případě tvrzeného vytýčení vodovodního přivaděče, jež bylo dle žadatele zřejmě iniciováno stěžovatelem, jde o novou skutečnost ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s., kterou stěžovatel mohl uplatnit již ve správním řízení. K souladnosti umístěné stavby s územním plánem žadatel zdůrazňuje, že příslušná námitka byla uplatněna opožděně. Přesto však podotýká, že záměr v době vydání územního rozhodnutí korespondoval s novelizovaným územním plánem.

[14] Osoba zúčastněná na řízení II) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[15] Na vyjádření žadatele reagoval stěžovatel replikou, v níž nejdříve rozhojňuje svou argumentaci k namítané rozpornosti umístěné stavby s územním plánem v kontextu vyjádření stavebního úřadu ze dne 19. 11. 2014. K výtce opožděnosti předmětné námitky stěžovatel uvedl, že *„nesoulad s územním plánem nemůže být posuzován jako jen osobní námitka žalobce“*.

[16] Stěžovatel dále setrvává na svém přesvědčení, že projekt rekonstrukce plynovodu neodpovídá realitě, ačkoliv je povinností projektanta zajistit si potřebné údaje (nejen z původního projektu stavby přivaděče). Zároveň podotýká, že zvolený náročný způsob rekonstrukce není jediný možný, avšak žadatel na nabídku jednání o jiné variantě nereaguje.

[17] V další části repliky se stěžovatel opětovně zaobírá stávajícím plynovodem, respektive postavením plynovodu bez jeho souhlasu a v rozporu s projektem.

[18] Závěrem repliky stěžovatel podotýká, že do současné doby nebyla vykopána sonda za účelem zjištění přesné polohy přivaděče surové vody, v důsledku čehož je možné projekt zpochybnit na základě technické zprávy vytýčení trasy přivaděče vody ze dne 29. 5. 2017.

[19] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti nejdříve namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, jelikož se krajský soud nezabýval jeho argumenty, dle kterých bude v důsledku jiného umístění stavby přivaděče surové vody (oproti projektové dokumentaci) nutně jiné i reálné umístění cílové jámy na jeho pozemku. Pouhým přijetím argumentace žalovaného, že pro určení přesné polohy převaděče bude před započetím prací vykopána sonda, se dle názoru stěžovatele krajský soud s předmětnou námitkou dostatečně nevypořádal.

[22] Definici nepřezkoumatelnosti, respektive jiné vady řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, Nejvyšší správní soud podal v řadě svých dřívějších rozhodnutí (viz například rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64). Ve vztahu k napadenému rozsudku nicméně zdejší soud uvedené nedostatky, v tom smyslu, jak je vymezuje citovaná judikatura, neshledal. Z toho, co je uvedeno v narativní části tohoto rozsudku v bodě [4], je zřejmé, že se krajský soud s předmětnou námitkou stěžovatele srozumitelně a v dostatečném rozsahu zabýval (v podrobnostech viz především str. 5 napadeného rozsudku).

[23] Je přitom třeba připomenout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí (ať již soudního nebo správního) není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka o tom, jak podrobně by mu mělo být toto rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu zcela znemožňuje jeho přezkum. Zdejší soud se v minulosti opakovaně vyslovil také k tomu, jaké minimální kvality musí vykazovat odůvodnění soudního rozhodnutí. Například v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130, se uvádí, že „[p]*řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.*“ Obdobně se z rozsudku ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009 – 98, publikovaného pod č. 2070/2010 Sb. NSS, podává, že „[s]*oud, který se vypořádává s (...) argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (...). Na druhou stranu podle ustálené judikatury nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno.*“

[24] V další části kasační stížnosti stěžovatel navazuje na předchozí argumentaci a namítá, že se skutečné umístění stavby přivaděče surové vody nachází oproti době jeho výstavby hlouběji. Jako formalistický odmítá postup správních orgánů a soudu, který předvídá možnost změny rozhodnutí o umístění stavby, bude-li tento předpoklad naplněn. Dle názoru stěžovatele bylo povinností stavebního úřadu vyžádat si od žadatele před vydáním územního rozhodnutí doklad o skutečném umístění přivaděče surové vody.

[25] Uvedené námitce nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit, jelikož správním orgánům nic nebránilo vycházet z umístění přivaděče surové vody v podobě uvedené v rozhodnutí o umístění respektive povolení této stavby. Správní orgány i přesto reflektovaly (stěžovatelem ovšem nikterak relevantně nepodepřenou) možnost, že se přivaděč v důsledku samovolného sesuvu může nacházet níže, než jak byl původně uložen. Uvedená eventualita by přitom byla ověřena za pomoci výkopové sondy před započetím prací na stavbě předmětného plynovodu, což dané územní rozhodnutí předjímá v podobě závazné podmínky. Pokud by tedy bylo sondou v území zjištěno, že ke změně uložení přivaděče surové vody nedošlo, realizaci stavby v intencích vydaného územního rozhodnutí nic nebrání. Naopak, vyšlo-li by v rámci průzkumného výkopu najevo, že umístění přivaděče surové vody skutečně neodpovídá dokumentaci stavby, a tedy bude

nutno zvolit jiné technické řešení (kam by spadalo i jiné umístění cílové jámy), vyžádá si taková skutečnost změnu územního rozhodnutí (viz bod 2 rozhodnutí stavebního úřadu); případná změna přitom bude projednána v novém řízení, v němž bude stěžovatel účastníkem s možností zde hájit svá práva a oprávněné zájmy. Za daného stavu tedy nejsou obavy stěžovatele z případného poškození jeho čističky odpadních vod v důsledku provedení stavby na místě.

[26] Stěžovatel nesouhlasí ani s názorem krajského soudu o nepřípadnosti žalobní argumentace směřující k nelegální realizaci stávajícího plynovodu na pozemku stěžovatele. Je zjevné, že stěžovatel nepochopil argumentaci krajského soudu. Ten totiž srozumitelně a věcně zcela správně vysvětlil, že předmětná námitka zcela vybočuje z předmětu nyní posuzovaného řízení, a proto nemůže být ani předmětem soudního přezkumu. Jde o jinou stavbu, než která byla v daném řízení umístěna, a nelze se tak zabývat tím, zda byla realizována bez souhlasu stěžovatele (jako vlastníka dotčeného pozemku) a v souladu s příslušným povolením; tyto výhrady mohl stěžovatel uplatnit výlučně v rámci řízení týkajícího se této stavby. Jestliže se k této otázce přesto žalovaný vyjádřil, postupoval nesprávně, avšak nikoli k újmě práv stěžovatele (k tomu srov. str. 5 – 6 napadeného rozsudku).

[27] Pokud jde o opakovaně namítanou rozpornost vyjádření stavebního úřadu ze dne 19. 11. 2014 s tehdejším územním plánem, stěžovatel opětovně vznáší věcné důvody, pro které toto vyjádření nemůže obstát, nikterak však nepolemizuje se závěry krajského soudu při vypořádání identické žalobní námitky. Zde je nutno upozornit, že tuto žalobní námitku krajský soud věcně neprojednal pro její opožděnost. Kasační stížnost je přitom opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. 6 Ads 3/2003). Z tohoto důvodu jde tedy o kasační námitku nepřípustnou ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s.

[28] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. jí zamítl.

[29] O náhradě nákladů účastníků řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady (přesahující běžnou úřední činnost) vznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Co se týče osob zúčastněných na řízení, ty mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil (viz § 60 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že tato uvedená zákonná podmínka splněna nebyla, zúčastněným osobám právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu